NORAKSTS
Lieta Nr. A42700608
(A4310-09/2)

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2009.gada 2.jūnijā

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese S.Audzere,

piedaloties pieteicējam *A.G.* un atbildētāja Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Iekšlietu ministrijas Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes pārstāvei Jolantai Kokorevičai,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu pēc *A.G.*, personas kods 141087-11240, pieteikuma par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka p.i. 2008.gada 21.augusta lēmuma Nr.2221 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] 2008.gada 22.jūnijā, plkst.21:33, Rīgā, *A.G.* vadīja transportlīdzekli Mercedes Benz E320, */reģistrācijas numurs/*, pa A.Keldiša ielu no A.Saharova ielas puses Ilūkstes ielas virzienā, nepiesprādzējoties ar drošības jostu. Konstatējot, ka pieteicējs nav ievērojis Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – CSN) 38.5.punkta prasības un, ka atbildība par to paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 149.^{4}panta otrajā daļā, Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona jaunākais inspektors *N.S.* 2008.gada 22.jūnijā noformēja administratīvā pārkāpuma protokolu un lēmumu Nr.PB602510 un nolēma uzlikt pieteicējam naudas sodu Ls 20 apmērā.

[2] 2008.gada 22.jūnija administratīvā pārkāpuma protokolu un lēmumu Nr.PB602510 pieteicējs apstrīdēja Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldē, kuras priekšnieka vietnieks 2008.gada 21.augustā pieņēma lēmumu Nr.2221 (turpmāk – Lēmums), ar kuru atstāja negrozītu 2008.gada 22.jūnija lēmumu Nr.PB602510.

[3] Administratīvajā rajona tiesā 2008.gada 22.septembrī saņemts *A.G.* (turpmāk – pieteicējs) pieteikums par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes (turpmāk –Policijas pārvalde vai atbildētājs) priekšnieka vietnieka Lēmums atcelšanu.

[4] Pieteicējs lūdz atcelt Lēmumu, pamatojoties uz turpmāk minētajiem argumentiem.

[4.1] 2008.gada 22.jūnijā pieteicējs brauca pa A.Keldiša ielu no A.Saharova ielas puses Ilūkstes ielas virzienā, nepārkāpjot ceļu satiksmes noteikumus. Pēkšņi pieteicēju apstādināja policijas inspektors *A.K.* un lūdza uzrādīt dokumentus, kas arī tika izdarīts. Policijas inspektors pateica, ka pieteicējs ir pārsniedzis braukšanas ātrumu un par to būs jāmaksā sods 10 Ls. Pieteicējs lūdza uzrādīt braukšanas ātruma radaru, bet policijas inspektors paziņoja, ka radars neesot paspējis nofiksēt ātrumu un tas ir izdzisis. Tad *A.K.* palūdza pieteicējam pacelt priekšējo sānu stiklu autovadītāju pusē, lai pārbaudītu vai ar to viss kārtībā. Ar stikliem viss izrādījās kārtībā. Pieteicējam bija sajūtā, ka ceļu policijas inspektors

apzināti meklē iemelsu, lai sodītu. Tā kā braukšanas ātruma radars netika uzrādīts un pārkāpuma fakts neapstiprinājās, pieteicējs teica, ka sodu nemaksās. Pēc kā ceļu policijas inspektors *A.K.* teica: „Negribat maksāt par ātrumu, samaksāsiet par jostām."

[4.2] Apstāklis, ka drošības josta, apstādinot automašīnu (šajā gadījumā tas noticis pēc ceļu policijas inspektora pieprasījuma) tiek atsprādzēta, nevar ļaut izdarīt secinājumus, ka tā nav bijusi piesprādzēta braukšanas laikā. Turklāt ceļu policijas inspektors, apturot automašīnu, sākumā nevienā vārdā neieminējās, ka drošības jostas nav bijušas piesprādzētas. Šī iniciatīva nāca tikai vēlāk, kad nebija likumīga pamata pieteicēju sodīt par ātruma pārsniegšanu un automašīnas stiklu aptumšojuma normu ievērošanu. Faktu, ka drošības josta braukšanas laikā pieteicējam bija piesprādzēta, var apliecināt automašīnas pasažieris.

[4.3] Administratīvajā procesā visas šaubas tulkojamas par labu privātpersonai, iestādes kļūda nevar radīt privātpersonai nelabvēlīgas sekas. Tātad, ja policijas darbinieki kļūdījās un nepārliecinājās, ka braukšanas laikā autovadītāja drošības josta bija piesprādzēta, šāda kļūda nevar radīt pieteicējam kā privātpersonai nelabvēlīgas sekas saskaņā ar Administratīvā procesa likuma (turpmāk – APL) 10.pantu.

[4.4] Veicot notikuma vietas vēlāku apskati ar foto uzņēmumu palīdzību, no aptuvenās abu ceļu policijas inspektoru skatu punktiem notikuma vietā, nākas secināt, ka jaunākā inspektora *N.S.* un *A.K.* dienesta ziņojumos sniegtā informācija, ka no ielas pretējās puses *N.S.* ir redzējis, ka pieteicējs nebija piesprādzējies ar drošības jostu, bet pabraucot garām *A.K.* to piesprādzē, ir nepatiesa. No pieteicēja veiktajiem foto uzņēmumiem skaidri redzams, ka no ielas pretējās puses vispār nav iespējams saskatīt automašīnas salona iekšpusi, vēl jo vairāk to, vai tajā braucošais autovadītājs ir vai nav piesprādzējis drošības jostu. Minētais ir izskaidrojams ar pietiekami lielo attālumu (aptuveni 15-30 metri) starp abu brauktuvju (kuras pa vidu sadala zaļā zona) malām, kurās atradās policijas darbinieki. Turklāt automašīnas priekšējais stikls, gaismas atstarojuma ietekmē padara to gandrīz necaurredzamu no ārpuses.

[4.5] Lēmuma secinājums, ka policijas darbinieks *A.K.* nevarēja apzināti meklēt iemeslu, lai sauktu pieteicēju pie atbildības, tāpēc, ka šāda policijas darbinieku rīcība ir pretrunā ar ceļu policijas darbību reglamentējošo normatīvo aktu prasībām, neiztur kritiku. Pieteicējs piekrīt, ka šāda policijas darbinieku rīcība nebūtu pieļaujama un neatbilstu viņu darbību reglamentējošo normatīvo aktu prasībām, tomēr šāds arguments nevar kalpot kā vienīgais izslēdzošais. Pretējā gadījumā šādi konstruējot izteiktu apgalvojumu atspēkojumu, būtu vienmēr jānonāk pie viena secinājuma, proti, ka ceļu policijas darbinieku rīcība visos gadījumos ir tiesiska, jo tiesisku darbību nosaka ceļu policijas darbību reglamentējošo normatīvo aktu prasības. Turklāt tādā gadījumā arī personas, kas tik tiešām ir pārkāpušas CSN, varētu izmantot tādu pašu atspēkojumu savam pārkāpumam, proti, pārkāpums nav bijis, jo CSN pārkāpums no autovadītāja puses ir pretrunā ar ceļu satiksmi reglamentējošo normatīvo aktu prasībām.

[4.6] Nevar izslēgt ceļu policijas darbinieku kļūdu konkrētās lietas ietvaros, ko apliecina ne tikai pieteicēja, bet arī pasažieres *N.S.* sniegtie paskaidrojumi. Vēlāk sniegts nepatiess lietas apstākļu atspoguļojums ir izskaidrojams ar to, ka ceļu policijas darbinieki, iespējams, apzināti nevēlas atzīt savas kļūdas, pildot savus tiešos darba pienākumus. Tādējādi, pieteicējam kā privātpersonai faktiski tiek atņemtas jebkādas iespējas aizstāvēt savas aizskartās tiesības visos tajos gadījumos, kad ceļu policijas darbinieki noliedz vai neatzīst savas kļūdas. Šādā situācijā pieteicējs kā privātpersona faktiski tiek nostādīts nevienlīdzīgā situācijā ar valsts varas pārstāvjiem, kuriem ir iespēja aizbildināties ar administratīvā procesa principiem, piemēram, ar to, ka „iestādei vai amatpersonai, īstenojot valsts pārvaldes funkcijas, nav savu interešu" un šis princips atbildētāja ieskatā prevelē un var kalpot kā atspēkojums jebkuriem pieteicēja apgalvojumiem. Tādējādi nav ņemts vērā Administratīvā procesa likuma 10.pantā ietvertais princips.

[4.7] Apstāklis, ka liecinieces *N.S.* liecības saskan ar pieteicēja sniegtajiem paskaidrojumiem, apliecina pieteicēja paskaidrojumu patiesumu un tās ir ceļu policijas darbinieku kļūdu apliecinošs pierādījums lietā. *N.S.* ieinteresētība labvēlīgā lietas iznākumā, kā tas tiek traktēts Lēmumā, nepastiprinās ar pierādījumiem, bet ir izteikts vienīgi pieņēmumu līmenī, tādējādi jebkuras šaubas būtu tulkojamas par labu indivīdam.

[5] Administratīvajā rajona tiesā 2008.gada 20.oktobrī saņemti atbildētāja rakstveida paskaidrojumi. Atbildētājs pieteikumu neatzīst un uzskata par nepamatotu Lēmumā minēto apsvērumu dēļ.

[6] Tiesas sēdē pieteicējs pieteikumu uzturēja pilnā apmērā, balstoties uz tajā norādītajiem argumentiem, kā arī norādīja, ka visu laiku ir bijis piesprādzējies, mašīnas stikliem ir bijis standarta tonējums, priekšā vidēji 30-35 %, aizmugurē un sānos 90%. Otrs inspektors nevarēja redzēt, vai pieteicējs ir vai nav piesprādzējies, jo bija standarta tonējums.

Atbildētāja pārstāve tiesas sēdē norādīja, ka pieteikumu neatzīst. Papildus norādīja, ka pārkāpums ir pierādīts un ir konstatēta pieteicēja vaina. Pieteicējs ir sodīts divas reizes par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu, kā arī 2008.gada 30.aprīlī tika izteikts brīdinājums par nepiesprādzēšanos ar drošības jostu. Attiecībā uz liecinieces liecību, pārstāve pieļauj, ka tā sniegta ar domu izvairīties no administratīvās atbildības, jo pieteicējs ir arī savstarpēji pazīstams ar lieciniecei.

Tiesas sēdē kā liecinieki tika uzklausīti *A.K.*, *N.S.* un *N.S.*

Motīvu daļa

[7] Noklausoties pieteicēja, atbildētāja paskaidrojumus, liecinieku liecības, izvērtējot lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus, tiesa secina, ka pieteikums ir noraidāms.

[8] Lietā konstatēti turpmāk norādītie faktiskie apstākļi.

[8.1] 2008.gada 22.jūnijā, plkst.21:35, Policijas pārvaldes Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona jaunākais inspektors *N.S.* sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu un lēmumu Nr.PB602510, kurā konstatēts, ka 2008.gada 22.jūnijā plkst.21:33 pieteicējs, būdams nepiesprādzējies ar drošības jostu, vadīja transportlīdzekli Mercedes Benz E320, */reģistrācijas numurs/*, pa A.Keldiša ielu no A.Saharova ielas puses Ilūkstes ielas virzienā, tādējādi pārkāpjot CSN 38.5.punktu. Pieteicējs sodīts par LAPK 149.[4] panta otrajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu *(lietas 32.-33.lapa).*

[8.2] Tajā pašā dienā - 2008.gada 22.jūnijā pieteicējs sniedzis paskaidrojumu, kurā norādījis, ka ceļu policijas darbinieks *A.K.* apturēja pieteicēju un lūdza uzrādīt dokumentus. Pieteicējs uzrādīja dokumentu, pēc kā policijas darbinieks *A.K.* paskaidroja, ka viņš ir pārsniedzis atļauto braukšanas ātrumu. Pieteicējam radās šaubas par fiksēto braukšanas ātrumu un viņš palūdza uzrādīt radara mērījumus, ko policijas darbinieks izvairījās darīt un paskaidroja, ka par tādu ātruma pārsniegumu tiek piemērots naudas sods 10 Ls apmērā. Pietiecējs uzstāja, ka grib redzēt fiksēto braukšanas ātrumu, bet policijas darbinieks lika pacelt vadītāja pusē priekšējo stiklu, ko pieteicējs arī izdarīja. Policijas darbinieks paskatījās uz stiklu, pēc kā norādīja, ja negribi maksāt par ātruma pārsniegšanu, maksāsi par nepiesprādzēšanos ar drošības jostu, kaut ar drošības jostām viss bija kārtībā. *A.K.* devās rakstīt protokolu, bet pēc 10 minūtēm atnāca *N.S.* un lūdza parakstīties *(lietas 34.lapa).*

[8.3] 2008.gada 23.jūnija ziņojumā inspektors *A.K.* norāda, ka šā gada 22.jūnijā plkst. 21:30 apturēja automašīnu Mercedes Benz E320, kuru vadīja pieteicējs pa A.Keldiša ielu ar ātrumu 67 km/h, kā arī nepiesprādzējies ar drošības jostu. Apturot pieteicēju, viņam tika nosaukti abi pārkāpumi. Pēc dokumentu pārbaudes pieteicējs lūdza uzrādīt ātrumu, bet

tehnisku iemelsu dēļ to nebija iespējams izdarīt ambulatorās baterijas defekta dēļ. Ņemot vērā to, ka pieteicējs jau trīs reizes ir sodīts, tika piemērots 20 Ls naudas sods. Iepazīstoties ar protokolu, pieteicējs pārkāpuma faktam un sodam nepiekrita *(lietas 35.-36.lapa)*.

[8.4] Inspektors *N.S.* savā ziņojumā norāda, ka šā gada 22.jūnijā plkst. 21:33 pildīja dienesta pienākumus kopā ar jaunāko inspektoru *A.K.* Minētajā laikā abi atradās uz A.Keldiša ielas starp Ilūkstes un A.Saharova ielu. *N.S.* strādāja uz pārbaudi virzienā no Ilūkstes uz A.Saharova ielu, bet *A.K.* pretējā virzienā veica ātruma režīma kontroli. No savas atrašanās vietas *N.S.* redzēja, ka *A.K.* fiksē ātrumu automašīnai Mercedes Benz E320 ar */reģistrācijas numurs/* un to apstādina, kā arī to, kā tās vadītājs, pabraucis garām *A.K.*, atrodoties automašīnai kustībā, piesprādzē drošības jostu. Pēc brīža *A.K.* iedeva *N.S.* dokumentus, paskaidroja, ka radaram nosēdusies baterija un pieteicējam nav iespējams uzrādīt nofiksēto ātrumu, tāpēc protokols jāsastāda tikai par to, ka viņš nav piesprādzējies ar drošības jostu. Ņemot vērā to, ka pieteicējs jau trīs reizes ir administratīvi sodīts, tika pieņemts lēmums uzlikt 20 Ls naudas sodu. Pieteicējs tika iepazīstināts ar protokolu un pēc viņa lūguma viņam tika iedota paskaidrojuma veidlapa. Pēc paskaidrojumu sniegšanas pieteicējs vēl pajautāja, vai tiešām visu nevar nokātot pa labam, samaksājot uz vietas tā, lai nebūtu soda punkti, taču saņemot no *N.S.* noraidošu atbildi, teica, ka vienalga sūdzēsies *(lietas 37.lapa)*.

[8.5] 2008.gada 19.augusta paskaidrojumos lieciniece *N.S.* norāda, ka 2008.gada 22.jūnijā brauca transportlīdzeklī Mercedes Benz kā pasažiere. Transportlīdzekli Mercedes Benz, */reģistrācijas numurs/*, Rīgā pa A.Keldiša ielu no A.Saharova ielas puses Ilūkstes ielas virzienā vadīja pieteicējs. Pirms Ilūkstes ielas viņa vadīto transportlīdzekli apturēja ceļu policijas inspektors un lūdza uzrādīt dokumentu, ko pieteicējs izdarīja. Policijas darbinieks paskaidroja, ka pieteicējs ir pārsniedzis atļauto braukšanas ātrumu. Pieteicējs lūdza, lai uzrāda fiksēto braukšanas ātrumu radarā, bet policijas darbinieks izvairījās no atbildes un palūdza pacelt priekšējo sānu stiklu autovadītāja pusē, lai pārbaudītu, vai ar to viss kārtībā. Ar stikliem viss izrādījās kārtībā. *N.S.* radās aizdomas, ka ceļu policijas inspektors apzināti cenšas meklēt iemeslus, lai viņu sodītu vai arī izspiestu naudu. Pēc kā inspektors norādīja, ja negribi maksāt par ātrumu, samaksāsi par nepiesprādzēšanos ar drošības jostu. Diemžēl ceļu policijas darbinieks nevēlējās viņu uzklausīt un devās rakstīt protokolu. Pēc 15-20 minūtēm pie transportlīdzekļa pienāca cits ceļu policijas inspektors un lūdza parakstīt protokolu. Pieteicējs atteicās parakstīt protokolu un lūdza izsniegt paskaidrojuma veidlapu paskaidrojuma sniegšanai un sniedza paskaidrojumu, pēc kā sniegšanas viņš aizbrauca (*lietas 38.-39.lapa*).

[8.6] Liecinieks *A.K.* 2009.gada 20.maija tiesas sēdē liecināja, ka tika nofiksēts ātrums 67 km/h. Pieteicējs ar žestu „apstāties" tika apturēts. Braucot 3 metru attālumā no liecinieka, pēc 15 metriem pieteicējs apstājās. Pieteicējam braucot ar ātrumu 20-25 km/h liecinieks frontāli un no sāniem redzēja, ka pieteicējs nav piesprādzējies. Ejot pie pieteicēja mašīnas, liecinieks pa mašīnas aizmugurējo stiklu redzēja kā pieteicējs piesprādzē drošības jostu. Tika pārbaudīti mašīnas stikli, lai konstatētu, vai tie nepārsniedz atļauto tonējumu. Stikli neesot bijuši tik ļoti tonēti, lai nesaskatītu, vai pieteicējs ir piesprādzējies, tādēļ arī šajā gadījumā netika veikts stikla mērījums ar speciālu ierīci. Stikla tonējums nevar būt šķērslis, lai redzētu, ka pieteicējs nebija piesprādzējies.

[8.7] Liecinieks *N.S.* 2009.gada 20.maija tiesas sēdē liecināja, ka *A.K.* atrādās vienā ielas pusē un veica ātruma mērījuma kontroli, bet liecinieks otrā ielas pusē veica pārbaudi. Liecinieks redzēja kā *A.K.* fiksē ātrumu, pieteicējs pabrauca vidēji 10 metrus aiz *A.K.* un apstājas. Tajā brīdī, kad pieteicējs pabrauc garām un stājās, tika likta drošības josta. *A.K.* ar pieteicēju pienāca pie liecinieka. Tika norādīts, ka braukšanas ātrums ir bijis 67 km/h, taču radara mērījums nodzisa, jo baterija nosēdās, līdz ar to par šo pārkāpumu protokols netiks sastādīts. Ņemot vērā to, ka redzēja, ka pieteicējs nebija piesprādzējies, tika sastādīts protokols par braukšanu bez drošības jostas.

[8.8] Lieciniece *N.S.* 2009.gada 20.maija tiesas sēdē liecināja, ka viņai esot ar pieteicēju draudzīgas attiecības. Lieciniece un pieteicējs esot bijuši piesprādzējušies. Pieteicēju apstādināja par ātruma pārsniegšanu, bet pēc tam inspektors izlēma sodīt par nepiesprādzēšanos ar drošības jostu. Kad apstādināja, inspektors pajautāja dokumentus, lika pacelt logus, lai apskatītu tonējumu, bet pēc tam, kad viss izrādījās kārtībā, tika sastādīts protokols par drošības jostas nelietošanu. Lieciniece uzskata, ka bija atļautais stiklu tonējums, bet nemāk pateikt, vai policistiem bija redzams, kas notiek mašīnas salonā.

[9] Saskaņā ar APL 150.panta pirmo un otro daļu, iestādei jāpierāda tie apstākļi, uz kuriem tā atsaucas kā uz savu iebildumu pamatojumu un iestāde var atsaukties tikai uz tiem pamatojumiem, kuri minēti administratīvajā aktā.

LAPK 272.pants noteic, ka institūcijai (amatpersonai), izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, jānoskaidro, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, vai attiecīgā persona ir vainīga tā izdarīšanā, vai šo personu var saukt pie administratīvās atbildības, vai ir atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi, vai ir nodarīts mantisks zaudējums, kā arī jānoskaidro citi apstākļi, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

LAPK 243.pantā noteikts, ka par pierādīšanas līdzekļiem, ar kuriem var konstatēt faktus, uz kuru pamata institūcijas nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā, kalpo protokols par administratīvo pārkāpumu, personas paskaidrojumi, kuru sauc pie administratīvās atbildības, cietušā un liecinieku liecības [.], citi dokumenti, kā arī pārkāpumus fiksējošie tehniskie līdzekļi.

Tātad, par pierādījumiem šajā lietā var kalpot protokols *(lietas 32.-33.lapa),* pieteicēja paskaidrojumi *(lietas 34.lapa),* policijas inspektoru *A.K.* un *N.S.* ziņojums *(lietas 35-37.lapa)* un liecinieku liecības tiesas sēžu laikā *(lietas 64.-65.lapa).*

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 154.panta pirmo daļu tiesa novērtē pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatojas uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, kā arī vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un taisnības principiem.

[10] Lietā ir strīds, vai pieteicējs pamatoti ir saukts pie administratīvās atbildības par CSN 38.5.punktā noteikto pārkāpumu.

CSN 38.5. punkts noteic, ka transportlīdzekļa vadītājam ir pienākums braucot ar mehānisko transportlīdzekli, kura konstrukcijā paredzētas drošības jostas, būt piesprādzētam (.).

Pieteicējam piemērots naudas sods 20 latu apmērā saskaņā ar LAPK $149.^4$ panta otro daļu. Minētā norma paredz, ka par nepiesprādzēšanos ar drošības jostu vai aizsprādzētas aizsargķiveres nelietošanu, kā arī tāda pasažiera vešanu, kurš nav piesprādzējies vai kuram galvā nav aizsprādzētas aizsargķiveres, izsaka brīdinājumu vai uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam divdesmit latu apmērā.

Līdz ar to, tiesnesei jānoskaidro, vai pieteicējs vadīja automašīnu nepiesprādzējies ar drošības jostu.

[11] Vērtējot pieteicēja argumentu, ka automašīnas stiklu tonējuma dēļ policijas darbinieki nav varējuši redzēt to, vai pieteicējs bija piesprādzējies, tiesa minēto argumentu uzskata par nepamatotu.

No abu policijas inspektoru liecībām tiesas sēdē un *N.S.* dienesta ziņojuma izriet, ka pārkāpums konstatēts brīdī, kad pieteicēja automašīna pabrauca garām inspektoram *A.K.* Ņemot vērā to, ka pieteicējs apstāšanās brīdī brauca garām *A.K.* ar ātrumu 25 km/h [8.6],

tiesas ieskatā tas ir pietiekami mazs ātrums, lai saskatītu, ka pieteicējs nav piesprādzējies. *A.K.* tiesas sēdē liecināja, ka esot redzējis gan frontāli, gan pieteicējam braucot garām pa sānu stiklu, ka pieteicējs nav piesprādzējies un dodoties pie pieteicēja automašīnas pa mašīnas aizmugurējo stiklu redzējis kā pieteicējs piesprādzējas (*lietas 64.lapa, protokola 4.lapa*).

[11.1] Pieteicējs norāda (*lietas 64.lapa*), ka ņemot vērā to, ka automašīnai ir tonēti stikli – priekšā vidēji 30-35%, aizmugurē un sānos 90%, tāpēc nebija iespējams redzēt, ka pieteicējs bija piesprādzējies. Tiesas ieskatā šis arguments ir nepamatots.

No policijas inspektoru liecībām tiesa secina, ka policijas inspektors *A.K.* to, ka pieteicējs nebija piesprādzējies, saskatīja frontāli, tas ir, pa automašīnas priekšējo stiklu un caur automašīnas priekšdurvju stiklu.

Turklāt CSN 245.punkts aizliedz braukt ar transportlīdzekli, kas aprīkots ar stiklu pārklājumu, kas būtiski ierobežo redzamību transportlīdzekļa vadītājam.(.) Par būtisku ierobežojumu (.) tiek uzskatīti stiklu pārklājumi, kas padara priekšējā stikla gaismas caurlaidību mazāku par 75% vai priekšējo sānstiklu gaismas caurlaidību mazāku par 70%.

Tādējādi, tiesas ieskatā, atbilstoši CSN un Ministru kabineta 2004.gada 29.aprīļa noteikumu Nr.466 „Noteikumi par transportlīdzekļu valsts tehnisko apskati un tehnisko kontroli uz ceļiem" pielikuma 627.punktam pieteicēja automašīnas priekšējie sānstikli nevarēja būt 90% tonēti. Minētais liecina par to, ka parastos apstākļos objektu saskatīšana caur stiklu ar gaismas caurlaidību 30-35% nav apgrūtināta, jo minēto noteikumu prasības vadītāja redzamības zonā esošo automobiļa stiklu gaismas caurlaidībai noteiktas ar mērķi, lai vadītājam nebūtu traucējumu kontrolēt situāciju ceļu satiksmē, proti, ar pietiekami augstu caurskatāmību. Turklāt ceļu policijas darbinieki šādu pārkāpumu nav konstatējuši, tādējādi tiesa atzīst, ka automašīnas stiklu tonējums atbilda noteiktajām prasībām, no kā secināms, ka tie nevarēja būt šķērslis, lai no ārpuses nevarētu redzēt, vai transportlīdzekļa vadītājs ir piesprādzējies. Arī lieciniece *N.S.*, kas sēdēja blakus pieteicējam mašīnā, nevarēja apstiprināt to, ka stikla tonējums varētu būt par iemeslu, lai neredzētu, ka pieteicējs ir piesprādzējies (*lietas 65.lapa*).

Tāpat tiesa ņem vērā to, ka pārkāpums konstatēts jūnija mēnesī aptuveni plkst.21:35, kad ārā vēl ir gaišs, kā arī attālums starp pieteicēja automašīnu un *A.K.*, brīdī, kad pieteicējs pabrauca garām ar ātrumu 25 km/h, bija apmēram 3 metri. Minētais, tiesas ieskatā, ir labvēlīgi apstākļi pārkāpuma konstatēšanai. Tiesa secina, ka inspektoram *A.K.* nebija šķēršļu vadītāja saskatīšanai un pārkāpuma konstatēšanai brīdī, kad pieteicējs tuvojās inspektoram *A.K.* un pabrauca viņam garām.

[11.2] Saskaņā ar APL 161.panta pirmo daļu administratīvā procesa dalībnieku paskaidrojumi, kas satur ziņas par faktiem, uz kuriem pamatoti viņa prasījumi vai iebildumi, atzīstami par pierādījumiem, ja tos apstiprina citi pārbaudīti un novērtēti pierādījumi.

Vērtējot pieteicēja paskaidrojumus, tiesa ņem vērā apstākli, ka tie varētu tikt vērsti uz savas vainas noliegšanu un izvairīšanos no administratīvās atbildības.

Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments ir atzinis *(sk. 2007. gada 15. februāra sprieduma lietā Nr. SKA 48/2007 14. punktu, 2007.gada 22.februāra spriedums lietā SKA– 52/2007 8.punkts)*, ka atbilstoši LAPK 243.panta otrajai daļai administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā konstatē, citstarp, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības. Minētā LAPK norma Administratīvo lietu departamenta ieskatā ir speciālā tiesību norma attiecībā pret APL 161.panta pirmo daļu. Līdz ar to administratīvo pārkāpumu lietās personas, kuru sauc pie administratīvās atbildības, paskaidrojumi uzskatāmi par patstāvīgu pierādīšanas līdzekli. Tādēļ pieteicēja uz vietas sniegtie paskaidrojumi ir vērtējami kā patstāvīgs pierādījums.

Izvērtējot lietas materiālus, pieteicējs apstākli, ka transportlīdzeklim ir bijuši tonēti stikli un tādēļ nav bijis iespējams saskatīt, ka pieteicējs ir bijis piesprādzējies, ir norādījis tikai

tiesas sēdē. Tādējādi uz tiem ir attiecināmas APL 161.panta pirmās daļas prasības. Konkrētajā lietā nav citu pārbaudītu un novērtētu pierādījumu, izņemot liecinieces *N.S.* liecības, kas apstiprinātu pieteicēja paskaidrojumus, tādēļ tiesa dod priekšroku atbildētāja savāktajiem pierādījumiem.

[12] Kā atzinis Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments *(sk. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2005. gada 11.oktobra lēmumā lietā Nr. SKA-292 14. punktu)* atbilstoši Administratīvo lietu departamenta judikatūrai, kas savukārt veidojusies pamatojoties uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru, tiesai ir jāuzklausa argumenti, bet tai nav pienākums detalizēti atrunāt spriedumā jebkuru argumentu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa.

Ievērojot minēto, tiesa atsevišķi izvērtēs tikai tos pieteicēja minētos argumentus, kuri tiesas ieskatā ir nozīmīgi no tiesību viedokļa, savukārt visus pieteicēja pieteikumā izteiktos iebildumus tiesa jau ir ņēmusi vērā, izvērtējot lietā iesniegtos pierādījumus.

[13] Pieteicējs pieteikumā norādījis, ka policijas inspektori ir kļūdījušies un nepārliecinājās, ka braukšanas lakā pieteicējs lietoja drošības jostas un apzināti nevēlas atzīt savu kļūdu, sniedzot nepatiesas ziņas par notikumu.

Uz šo pieteicēja iebildumu tiesa norāda, ka administratīvo pārkāpumu konstatējusi un protokolu par administratīvo pārkāpumu ir sastādījusi ceļu policijas amatpersona, kura atbilstoši likumdevēja gribai ir īpaši pilnvarota uzraudzīt ceļu satiksmes noteikumu ievērošanas kārtību atbilstoši CSN 7.punktam. Minētais punkts nosaka, ka ceļu satiksmi regulē un uzrauga policijas darbinieki un citas personas, kuras saskaņā ar likumiem un citiem normatīvajiem aktiem ir tam pilnvarotas.

Lai gan policijas darbinieku sastādītie dokumenti (arī protokoli un ziņojumi) nav paši par sevi uzskatāmi par absolūti ticamiem un neapstrīdamiem, tomēr policijas darbinieku sastādītiem dokumentiem par notikumiem, kas risinājušies, tiem pildot savus dienesta pienākumus, ir piešķirama augsta ticamības pakāpe. Lai konstatētu, ka policijas darbinieki ir pieļāvuši nepilnības vai kļūdas dokumentu sastādīšanā, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi *(sk. Administratīvās apgabaltiesas 2005.gada 3.decembra sprieduma lietā AA 13-05/5 [17.1]punktu, 2005.gada 9.decembra sprieduma lietā 666-05/5 [15.1]punktu).*

Likuma „Par policiju" 10.panta 6.punktā noteikts, ka policijas darbinieka pamatpienākumos cita starpā ietilpst arī pienākums novērst un pārtraukt administratīvos pārkāpumus, noskaidrot vainīgos, savas kompetences ietvaros sastādīt protokolus, izskatīt lietas par šiem pārkāpumiem vai arī nodot tās izskatīšanai pēc pakļautības.

No lietas materiāliem neizriet apstākļi, kas būtu pamats secinājumam, ka policijas darbinieks apzināti būtu protokolā fiksējis nepatiesas ziņas. Tiesa lietā nekonstatē arī tādus apstākļus, kas dotu pamatu apšaubīt policijas darbinieka objektivitāti vai arī ieinteresētību sastādīt administratīvā pārkāpuma protokolu tieši pieteicējam. Uz policijas darbinieku objektivitāti norāda arī tas, ka policijas darbiniekiem nevar būt nekādas ieinteresētības attiecībā tieši pret pieteicēju, jo viņš ir viens no daudziem ceļu satiksmes dalībniekiem, ar kuriem policijas darbiniekiem ik dienu jāsastopas, pildot savus dienesta pienākumus. Savukārt persona, kas pieļāvusi administratīvo pārkāpumu, ir ieinteresēta lietas iznākumā, līdz ar to tās paskaidrojumi pēc būtības ir subjektīvi un parasti vērsti uz to, lai izvairītos no sodīšanas par pieļauto pārkāpumu.

[14] Pieteicējs pieteikumam ir pievienojis foto uzņēmumus *(lietas 15.lapa),* ko esot uzņēmis, veicot vēlāku vietas apskati. Tiesa secina, ka uz foto uzņēmumiem nav fiksēts datums un laiks, kad tie uzņemti, un kā izriet no pieteikuma, foto uzņēmumi ir veikti vēlāk, nevis laikā, kad tika konstatēts pārkāpums. No foto uzņēmumiem var izsecināt, ka tie ir

uzņemti gaišā dienas laikā, kad ir cits gaismas atstarojums pret mašīnas stikliem. Nav pierādīts arī fakts, ka foto uzņēmumi ir uzņemti no policijas inspektoru atrašanās vietas skatupunktiem, pārkāpuma konstatēšanas brīdī. Līdz ar to pieteikumam pievienotie foto uzņēmumi nevar kalpot par pierādījumu tam, ka policijas inspektori nav redzējuši to, ka pieteicējs ir bijis piesprādzējies.

[15] Attiecībā uz *N.S.* paskaidrojumu, kuru viņa sniegusi policijai, un liecību tiesas sēdē ticamību tiesa konstatē, ka pastāv šaubas par *N.S.* paskaidrojumu un liecību objektivitāti. Lieciniecei ar pieteicēju ir draudzīgas attiecības un tādēļ varētu būt ieinteresēta palīdzēt pieteicējam izvairīties no administratīvās atbildības.

[16] Pieteicējs pieteikumā atsaucas uz APL 10.pantā nostiprināto tiesiskās paļāvības principu un tiesiskuma principu. Tiesa norāda, ka jebkuras materiālās normas piemērošana notiek caur konkretizējošām procesuālajām normām. Tiesiskās paļāvības princips attiecas tikai uz tiesību normu interpretāciju un pats par sevi nevar būt pamats atkāpties no tiesību normās skaidri noteiktās kārtības vai ar imperatīvu tiesību normu uzliktā pienākuma šo kārtību ievērot.

[17] Izvērtējot kopsakarā lietā esošos pierādījumus, tiesa secina, ka pieteicējs nav konsekvents savos paskaidrojumos.

Protokola ailē, kas ir paredzēta paskaidrojumu sniegšanai par konstatēto pārkāpumu, pieteicējs pašrocīgi ir ierakstījis: „mani apstādināja *A.K.* un teica, ka es esmu braucis ar ātrumu 67 km/h. Kad es palūdzu parādīt radaru, viņš teica, ka nepaspēja un tad sāka piesieties. Man viss bija kārtībā" *(lietas 32.lapa).*

No minētā un lietas materiāliem tiesas ieskatā izriet secinājums, ka pieteicējs vairāk ir nepamierināts ar to, ka policijas inspektors pieteicēju ir apturējis par ātruma pārsniegšanu, bet nevarot uzrādīt ātruma radara mērījumus, ir licis veikt darbības ar stikliem un pēc tam sodījis par drošības jostu nelietošanu, tādējādi apzināti meklējot iemeslu, lai pieteicēju sodītu.

[18] Ievērojot minēto, tiesa secina, ka pieteicēja vaina izdarītajā pārkāpumā ir pierādīta ar lietas materiāliem, kā arī, pieņemot Lēmumu ir vispusīgi un objektīvi izvērtēti visi lietas apstākļi, izdarītā pārkāpuma raksturs, pārkāpēja personība, kā arī vainu mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi.

Ņemot vērā konstatēto, tiesa atzīst, ka pieteicējs pamatoti sodīts par LAPK 149.^{4}panta otrajā daļā paredzēto pārkāpumu, Lēmums par apstrīdēto administratīvo aktu pieņemts ievērojot procesuālos un formālos priekšnoteikumus un atbilst materiālo tiesību normām, tāpēc tas atstājams spēkā, bet pieteicējas pieteikums noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Ņemot vērā iepriekš konstatēto un pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu, kā arī Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.panta pirmās daļas 1.punktu, tiesa

nosprieda:

noraidīt *A.G.* pieteikumu par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka p.i. 2008.gada 21.augusta lēmuma Nr.2221 atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese (paraksts) S.Audzere

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas tiesnese S.Audzere
Rīgā, 2009.gada 2.jūnijā